

Fra Venstres side er vi fuldt ud parate til at åbne forligskredsen op for de partier, som vil tilslutte sig den oprindelige idé og byde de partier velkommen som medlemmer af forligskredsen. Derfor støttede vi også regeringen i dens forslag til forligspartierne bag satspuljen om at indbyde Dansk Folkeparti og Enhedslisten til at deltage. Desværre har vi måttet konstatere, at ikke alle partier har den tilsvarende åbne, demokratiske indstilling. Tværtimod har snævre partitaktiske hensyn vejet tungere, og derfor blev et meget fair tilbud afslået af enkelte partier.

Kl. 16.10

Det gør, at vi i dag står med dette lovforslag om satsregulering. I virkelighedens verden vil det ikke betyde de dramatiske forskelle, om loven bliver vedtaget eller ej. Bliver loven vedtaget, så har vi en satspulje, og bliver loven ikke vedtaget, forsætter den eksisterende satspulje, godt nok med de problemer, som Rigsrevisionen har påpeget.

Men i den politiske verden ligger forskellen i, om det fortsat skal være en lukket, eksklusiv kreds af partier, der fordeler midlerne, eller om de partier, der, som parlamentarisk skik siger det, støtter finansieringskilderne, også er med til at udmønte midlerne.

I Venstre støtter vi det sidste, og derfor støtter vi både det juridiske og det politiske sigte med denne lov.

(Kort bemærkning).

Pernille Rosenkrantz-Theil (EL):

Ja, nu er jeg alligevel blevet i tvivl om, hvorvidt Enhedslisten skal med i det her, og derfor bliver jeg nødt til at stille et spørgsmål til Venstres ordfører.

Lad os nu sige, at Enhedslisten gik med til at skulle være en del af denne her forligskreds – med varetøret, som jeg kan forstå, tilbuddet nu går ud på – hvad ville der så ske, hvis vi ikke kunne blive enige om, hvad pengene skulle bruges til? Ville pengene så ryge tilbage i statskassen, eller ville pengene ryge tilbage i lommerne på dem, man i dag tager pengene fra, altså dem på overselsindkomst?

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er blot for, at vi sådan får tingene på det rene. Jeg hørte nemlig ikke, at Venstres ordfører startede sin ordførertale, som han burde, med at sige, at regeringen har begået et forligsbrud,

endnu et forligsbrud. Det har flertallet jo altid ret til at gøre. Det er det ene.

Det andet er: Hvis man har et forlig på Christiansborg, er det så ikke som hovedregel sådan, at den kreds af partier, som indgår forlig, har en nogenlunde fælles forståelse af, hvad forliget skal indebære? Det er det andet spørgsmål.

Det tredje er lidt i forlængelse af det, fru Pernille Rosenkrantz-Theil spurgte om: Hvis man lukker partier ind i et forlig, som har en grundlæggende anden opfattelse, er det så befordrende for et forligs udvikling, eller er det begyndelsen til enden?

(Kort bemærkning).

Henrik Sass Larsen (S):

Jeg synes, det var en sælsom tale, Venstres ordfører stiller sig op her og holder om, at nu skal man ikke have lukkede kredse af partier, som bare kan blive ved med at lave forlig, nu skal vi også have alle de andre med, og nu må man være demokratisk og alt muligt andet.

Baggrunden for det her er altså, at det er et klokkeklart forligsbrud, et klokkeklart forligsbrud, hvor man forud valget og også som regering er blevet spurgt gang på gang, om man agter at respektere det forlig, der ligger på området. Svaret har været ja. Det, der vel er sandheden, er, at regeringen i finanslovforhandlinger med Dansk Folkeparti er blevet presset til at opgive det her forlig.

Så kan vi andre godt have lyst til at spørge: Hvordan i alverden havde hr. Kristian Jensen så forestillet sig, at vi fremover skal lave forlig sådan generelt i det her Folketing? Er det op til regeringens fri fortolkning, hvornår et forlig rent faktisk er et forlig, og hvor længe det holder? Kunne vi ikke få nogle bud på det?

(Kort bemærkning).

Kristian Jensen (V):

Det er ganske, ganske klart, at hvis man vil indgå i et forlig som f.eks. satspuljeforliget, så er det, fordi man accepterer de præmisser, der ligger i forliget og dermed også i det her tilfælde accepterer den præmis, at de penge, der dér bliver samlet op, skal udmøntes til gavn for en række udsatte grupper. Derfor har det altid været skik, at forligspartierne har forhandlet, indtil man er blevet enige om, hvorledes pengene skulle bruges.

Det er lykkedes de sidste 12 år, og det er klart, at hvis man ønsker at indgå i forligskredsen, skal man også indgå på den præmis, at man skal